

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobkyně:

O. L.

státní příslušnost R.

zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2020, č. j. MV-74769-4/SO-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 7. 7. 2020 domáhala u Městského soudu v Praze přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2020, č. j. MV-74769-4/SO-2020 (dále též

„napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 31. 3. 2020, č. j. OAM-7669-11/TP-2019 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, podaná dne 28. 5. 2019 podle ustanovení § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (dále též „žádost“).

2. Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že žalobkyně nenaplnňuje zákonnou definici rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále jen „EU“) uvedenou v § 15a zákona o pobytu cizinců.

II. Napadené rozhodnutí

3. Proti rozhodnutí podala žalobkyně dne 16. 4. 2020 včasné odvolání, ve kterém namítla, že podmínky prokázání závislosti na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU nebo jeho manželem nemusí být splněny současně a postačuje splnění pouze jedné z těchto dvou podmínek. Měla za to, že z finančního pohledu je od smrti svého manžela závislá na dceři, jelikož jednak starobní důchod žalobkyně činí 20 500 rublů, tj. cca 6600 Kč, a jednak se dlouhodobě léčí s vysokým krevním tlakem, špatně vidí, podrobila se gynekologické operaci a má psychické problémy. Závislost žalobkyně na své dceři nerozporuje dle jejího názoru ani fakt, že si žalobkyně sama vyčistí zuby, dojde si na toaletu a občas uvaří vnučce. Žalobkyně odkázala na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 (dále jen „Směrnice“) a rozsudek ve věci C-83/11, Rahman (dále jen „rozsudek ve věci Rahman“), dle kterého není důležité, kde se osoba nachází, ale pouze existence závislosti na území, ze kterého přijíždí; zároveň není důležité, jak dlouho závislost trvá, ale pouze to, že musí existovat v době, kdy cizinec žádá o připojení k občanovi EU. Žalobkyně tak měla za to, že splňuje podmínku rodinného příslušníka dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
4. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila se závěrem prvostupňového orgánu, dle kterého žalobkyně neprokázala, že by byla závislá na výživě či jiné nutné péči poskytované svou dcerou, respektive že by na takovéto péči byla závislá před vstupem na území. V daném případě bylo sice prokázáno, že žalobkyně trpí určitými zdravotními problémy, avšak nebylo prokázáno, že by se o sebe v důsledku těchto onemocnění nemohla postarat bez osobní péče občana EU tak, že vyžaduje soustavnou pomoc druhé osoby. Zjištění k soběstačnosti žalobkyně jsou podložena jejím výsledkem a výsledkem její dcery. Skutečnost, že žalobkyně vyžaduje pomoc s některými úkony, jako jsou mytí vlasů či doprovod k lékaři, nejsou dostačující k přiznání statusu rodinného příslušníka dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Ze spisového materiálu podle žalované rovněž nevyplývají žádné poznatky svědčící o tom, že by od přicestování žalobkyně na území došlo k nějaké zásadnější změně jejího zdravotního stavu, která by odůvodňovala přijetí závěru o vzniku závislosti žalobkyně na nutné péči třetí osoby.
5. Jako nedůvodnou žalovaná posoudila rovněž námitku žalobkyně, dle které je po finanční stránce závislá na výživě své dcery, neboť taková závislost nebyla v průběhu řízení prokázána. Naopak z provedených výsledků je zřejmé, že žalobkyně má na svém účtu našetřeno asi 300 000 rublů, ze kterých platí poplatky na byt, který v Moskvě vlastní.

Skutečnost, že by starobní důchod, který žalobkyně pobírá v zemi původu, nestačil k životu v ČR, není podstatná, neboť je třeba prokázat závislost na výživě v zemi původu, tj. před příjezdem do ČR.

6. Závěrem žalovaná uvedla, že s ohledem na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních osob neshledala nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně napadeným rozhodnutím a tedy nepovolením trvalého pobytu na území, neboť žalobkyně může pobývat na území z jiného právního titulu než na základě nejvyššího pobytového oprávnění, např. na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území dle §42a zákona o pobytu cizinců.

III. Žaloba

7. Žalobkyně v úvodu žaloby označila ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), která dle jejího názoru žalovaná porušila:

§ 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaná nepostupovala v souladu se zákony a ostatními předpisy

§ 3 správního řádu, neboť žalovaná nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s

§ 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, neboť žalovaná nezjistila všechny rozhodné okolnosti a nevyšla tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé

§ 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaná nepřihlížela pečlivě, co v průběhu řízení vyšlo najevo

§ 52 správního řádu, neboť žalovaná neprovedla důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci.

8. Žalobkyně namítla, že žalovaná při posuzování závislosti žalobkyně na své dceři nedostatečně posoudila celkový stav, který byl v okamžiku rozhodnutí aktuální, a také nedostatečně posoudila splnění podmínky závislosti žalobkyně na její dceři. Dle žalobkyně v průběhu řízení dokládané lékařské zprávy zcela jasně dokumentují zdravotní obtíže žalobkyně, které ve svém souhrnu jsou schopny naplnit pojem závislosti na její dceři, občanu EU. Žalovaná však za stěžejní v uvedeném řízení pojala výsledek žalobkyně a její dcery, který proběhl dne 10. 6. 2019 a byl proveden v rámci řízení o pobytu přechodném. Následně však žalobkyně doložila další lékařské zprávy o jejich pravidelných návštěvách lékaře, provedených operacích a závěrech lékařů.
9. Žalobkyně dále s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9Azs 193/2019-48, který lze dle jejího názoru vztáhnout i na projednávaný případ, uvedla, že převážně za poslední rok došlo k rapidnímu zhoršení zdravotního a psychického stavu žalobkyně, a to i v souvislosti s pandemií Covid-19. V souvislosti s tím žalobkyně připojila k žalobě aktuální lékařské zprávy, ze kterých plyne, že se musí neodkladně podrobit operaci, která je naplánována na 21. 7. 2020. Zároveň doložila lékařskou dokumentaci k úrazu oka

včetně fotografické dokumentace, kde po zklidnění a odeznění prvotních obtíží bude taktéž nutný operační zákrok. Rovněž doložila čtyři potvrzení o úhradě za lékařskou péči, hrazené z účtu dcery.

10. Žalobkyně dále zdůraznila, že je závislá nejen na materiální pomoci své dcery, zejména co se týče zajištění úhrady za lékařskou péči, ale i na jiné nutné péči, což je pomoc při hygieně, zajištění pomocnice do domácnosti a doprovod k lékaři. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí uváděla, že z doložených lékařských zpráv dostatečně určitě nevyplývá závěr, že žalobkyně se neobejde bez pomoci druhé osoby, tak takovou argumentaci žalované žalobkyně odmítá, neboť lékař nevydává lékařskou zprávu za účelem nařízení péče druhé osoby, nýbrž za účelem popisu zdravotního stavu. Lékařská zpráva ze dne 14. 4. 2020 monitoruje celkový zdravotní stav žalobkyně; z lékařské zprávy ze dne 25. 7. 2019 pak vyplývá skutečnost, že v případě žalobkyně je nezastupitelná péče rodiny. Žalobkyně proto vyjádřila přesvědčení, že žalovaná dostatečně neposoudila její životní situaci a závislost na druhé osobě ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobkyně rovněž shodně jako v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí odkázala na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 a rozsudek ve věci C-83/11, Rahman.
11. Žalobkyně konečně nesouhlasila s posouzením věci ve vztahu k dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a s tvrzením, že zásadní vliv na tyto atributy mohl by mít pouze dlouhodobý zákaz pobytu.

IV. Vyjádření žalované

12. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobkyně neuvedla v žalobě žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybňovala správnost napadeného rozhodnutí. Proto žalovaná navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V. Jednání před soudem

13. Jelikož žalobkyně nesouhlasila, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání, soud nařídil ústní jednání na 29. 3. 2023.
14. Podáním ze dne 23. 3. 2023 žalobkyně požádala o odročení nařízeného jednání z důvodu kolize s vyšetřovacím úkonem v trestní věci.
15. Podle § 50 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) z důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.
16. Podle § 49 odst. 3 s. ř. s. neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50.
17. Vzhledem k tomu, že kolidující úkon, který žalobkyně označila jako důvod pro žádost o odročení, byl nařízen později než jednání v projednávané věci, městský soud neshledal

žádost žalobkyně opodstatněnou a postupoval dle § 49 odst. 3 s. ř. s. s tím, že věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobkyně, která se z jednání nařízeného na 29. 3. 2023 omluvila.

18. Při jednání konaném dne 29. 3. 2023 žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření k podané žalobě a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dále uvedla, že ode dne 18. 7. 2022 byl žalobkyni udělen přechodný pobyt, což umožňuje dceři žalobkyně, aby se o žalobkyni starala. K tomu žalovaná doplnila správní spis o předkládací zprávu k vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU č. j. OAM-15838-28/PP-2020.
19. V průběhu jednání vstoupila do jednací síně pracovnice soudní kanceláře s podáním žalobkyně datovaným 28. 3. 2023, kterým žalobkyně souhlasila s projednáním dané věci v neveřejném zasedání. Vzhledem k probíhajícímu jednání však postup soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. již nebyl možný.
20. Návrhy na provedení důkazů označené žalobkyní v žalobě, rekapitulované v bodě 9 shora, městský soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť se jedná o listiny, které svědčí o skutkovém stavu po dni rozhodování žalované. Správním spisem, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází a jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval, se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, osobou k tomu oprávněnou podle § 65 odst. 1 zákona s. ř. s. a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Městský soud rovněž neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84).
22. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
23. Žalobkyně podala dne 28. 5. 2019 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu jako příslušník občana EU podle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Za tohoto rodinného příslušníka označila svoji dceru, paní I. L., státní občanku České republiky (dále jen „dceru žalobkyně“). V době podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu žalobkyně pobývala na území České republiky na základě fikce pobytu dle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců, neboť dne 8. 6. 2017 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Tato žádost byla dne 20. 12. 2019 zamítnuta, rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 3. 2020. Následně žalobkyně pobývala na území České republiky na základě fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, která plynula z žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, podané dne 28. 5. 2019.

24. Dne 18. 7. 2019 OAM zaslal žalobkyni výzvu k poskytnutí součinnosti, a to doložení, že je rodinným příslušníkem občana EU a dále předložení dokladu prokazujícího účel pobytu na území ČR.
25. Dne 1. 8. 2019 předložila žalobkyně potvrzení o starobním měsíčním důchodu, výpis plateb starobního měsíčního důchodu od 1. 1. 2019 do 1. 7. 2019, potvrzení o měsíčních platbách nad rámec důchodového pojištění, výpis měsíčních peněžních plateb od 1. 1. 2019 do 1. 7. 2019, dále lékařský posudek o zdravotním stavu ze dne 26. 7. 2019 vystavený zdravotnickým zařízením Program H Plus s. r. o., ze kterého vyplývá, že žalobkyně je zdravotně způsobilá s omezením, lékařskou zprávu ze dne 20. 5. 2019 vystavenou na oddělení gastroenterologie MUDr. R. V., ze které vyplývá, že žalobkyně trpí chronickou atrofickou gastritidou žaludku (chronické zánětlivé změny sliznice) a duodeno-gastrickým refluxem (návrat žluče do žaludku), lékařskou zprávu ze dne 26. 6. 2019 vystavenou Nemocnicí na Homolce, oddělení všeobecné chirurgie MUDr. M. M., ze které vyplývá, že žalobkyně trpí hemoroidy a lékařskou zprávu pro lázeňskou péči ze dne 28. 6. 2019 vystavenou MUDr. R. K., ze které vyplývá, že žalobkyně trpí chronickou atrofickou gastritis, hypertenzí (vysoký krevní tlak) a v minulosti absolvovala hysterektomii. Dále žalobkyně předložila prohlášení ze dne 31. 7. 2019, ve kterém uvedla, že prostředky, které získává ze starobního důchodu v Rusku, žalobkyni neumožňují pokrýt náklady na zdravotní péči v zemi původu, kterou vyžaduje její zdravotní stav a věk. Žalobkyně má invaliditu 2. Stupně, také proto žádá o trvalý pobyt na území České republiky, aby mohla bydlet se svou dcerou.
26. Za účelem zjištění skutečného stavu věci byl dne 10. 6. 2019 proveden výslech žalobkyně, která uvedla, že v ČR pobývá od října 2016, do Ruské federace však jezdí pravidelně ze zdravotních důvodů a také kvůli záležitostem týkajícím se jejího starobního důchodu, do Moskvy cestuje sama a v Moskvě bydlí ve vlastním bytě. Na letišti ji čeká její druhá dcera S. B., která v Moskvě bydlí, ta se o ni ale nemůže postarat, protože má malý byt, dvě zaměstnání a studující děti. Na území ČR bydlí žalobkyně ve společné domácnosti se svou dcerou I. a jejími dětmi ve věku 6 a 14 let, o domácnost a děti se stará převážně placená pomocnice v domácnosti, která dochází každý den, protože dcera žalobkyně má náročné zaměstnání. Pomocnice v domácnosti se v případě nutnosti stará i o žalobkyni, její péče spočívá v tom, že jí vaří dietní jídla, protože žalobkyně má nemocný žaludek. Ohledně svého materiálního zabezpečení a finanční situace žalobkyně vypověděla, že je požitatelkou starobního důchodu ve výši 14 tisíc rublů, dále pobírá invalidní důchod ve výši 4 tisíce rublů a dorovnání důchodu ve výši 2500 rublů, dle jejího vyjádření se jedná o obvyklou výši starobního důchodu v Ruské federaci, tato částka je však z jejího pohledu nedostatečná, pro důstojný život by žalobkyně potřebovala zhruba 1000 rublů denně. Dále má žalobkyně na bankovním účtu úspory asi ve výši 300 tisíc rublů a v Moskvě má byt v osobním vlastnictví, který prodávat nehodlá, protože chce do Moskvy jezdit i nadále za svou dcerou. Žalobkyně dále vypověděla, že před smrtí manžela jim jejich důchod stačil, po jeho smrti ji podporovaly obě dcery, více však dcera I., která jí posílala po známých například jednou za rok 1000 Euro na léčbu manžela. Tuto finanční pomoc však žalobkyně nemůže nijak prokázat, navíc je na dceři závislá spíše psychicky než finančně. Svůj zdravotní stav vyhodnotila žalobkyně jako špatný, trpí gastritidou a v souvislosti s tím musí každý rok podstoupit preventivně gastroskopii a kolonoskopii, dále má vysoký tlak a nevidí na pravé oko, na operaci oka se chystá v červnu 2019. Žalobkyně pravidelně užívá léky na vysoký tlak a na „nervovou soustavu“, celodenní péči ani žádné zdravotní pomůcky však nepotřebuje, ošetřovatelka v jejím případě není nutná, navíc tuto funkci v případě potřeby zastane pomocnice v

domácnosti, na procházky ji doprovází dcera nebo vnučka. Běžné denní úkony jako oblékání, stravování, hygienu či péči o domácnost zvládá žalobkyně sama bez pomoci, resp. o domácnost se stará pomocnice v domácnosti. Žalobkyně sama nevaří, vaří dcera, případně její pomocnice, nají se bez pomoci, oblékne se sama, co se týká hygieny, pomáhá žalobkyni její dcera pouze s mytím hlavy. Problémy s orientací v prostoru a čase žalobkyně nemá.

27. Dcera žalobkyně paní I. L. do protokolu o výsledku dne 10. 6. 2019 vypověděla, že žádost byla podána z důvodu nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně. Ta trpí vysokým tlakem, má střevní problémy a psychické potíže a potřebuje lepší zdravotní péči, než kterou jí může poskytnout ruské zdravotnictví. Dcera žalobkyně dále uvedla, že v Moskvě žije ještě její sestra - druhá dcera žalobkyně S. B. Ta se ale nemůže o žalobkyni starat, protože bydlí v jiné části Moskvy, má malý byt a vlastní rodinu. Než žalobkyně přijela do ČR tak se o ni však někdy starala, konkrétně se jednalo o občasnou finanční pomoc a osobní péči. Zde v ČR bydlí žalobkyně ve společné domácnosti spolu s ní a jejími dvěma dětmi v bytě o velikosti 5+1, ve kterém má žalobkyně vlastní pokoj. S péčí o domácnost a děti pomáhá placená pomocnice v domácnosti, která se dle potřeby rovněž stará i o žalobkyni, pomocnice dochází denně na 2-3 hodiny. Ohledně finančního zabezpečení dcera žalobkyně vypověděla, že mamince dávala peníze i před jejím příjezdem do ČR, finanční pomoc však nemůže nijak prokázat. Jednalo se o částky ve výši 20-30 tisíc Kč, které žalobkyni poskytla v hotovosti 2-3x ročně. V současné době pobírá žalobkyně starobní a invalidní důchod ve výši asi 20 tisíc rublů, což je v Ruské federaci obvyklá částka, také má vlastní byt a úspory ve výši 300 tisíc rublů, finanční problémy určitě nemá, přesto je zde v ČR na ní finančně závislá. Ke zdravotnímu stavu žalobkyně uvedla, že tato má prakticky od dětství problémy s vysokým tlakem, proto také pobírá invalidní důchod. Dále má žalobkyně problémy se zrakem a zažívacím ústrojím, z tohoto důvodu dochází na pravidelná preventivní vyšetření. Na otázku, jakou konkrétní pomoc žalobkyni poskytuje, dcera žalobkyně odpověděla, že žalobkyně nemusí chodit na nákupy sama a jen občas vaří, také jí podle potřeby podává léky na snížení tlaku a doprovází ji k lékaři. Dcera žalobkyně dále vypověděla, že s běžnými denními úkony žalobkyně pomoci nepotřebuje, jen jí pomáhá s mytím hlavy a obouváním, o domácnost se stará pomocnice, žalobkyně občas pouze vaří vnukovi. Na otázku, zda má žalobkyně problémy s orientací v prostoru a čase odpověděla, že podle ní nemá.
28. Dne 24. 10. 2019 vyzval prvostupňový orgán žalobkyni k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a možnosti se k těmto podkladům vyjádřit. Žalobkyně svého práva využila dne 5. 11. 2019 a do protokolu uvedla, že se k podkladům vyjádří písemně do 20 dnů. K podkladům se však žalobkyně ve stanovené lhůtě nevyjádřila, proto dne 31. 3. 2020 prvostupňový orgán vydal rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka její dcery ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyla zjištěna závislost na výživě nebo na jiné nutné péči poskytované občanem EU za účelem uspokojení základních životních potřeb žalobkyně. K tomu správní orgán dále uvedl, že z provedených výsledků a doložených dokladů vyplynulo, že žalobkyně je finančně nezávislá, neboť pobírá starobní a invalidní důchod ve výši cca 20 tisíc rublů měsíčně, je majitelkou bytu v Moskvě a rovněž tak má na svém účtu úspory ve výši cca 300 000 rublů. Žalobkyně tak zjevně není na své dceři z hlediska výživy finančně závislá. Ohledně zdravotního stavu žalobkyně prvostupňový orgán dovodil, že žalobkyně nemůže být považována za osobu závislou na péči poskytované občanem EU, a to vzhledem k tomu, že pojem „nutná péče“ je nutno vykládat tak, že se cizinec bez pomoci další osoby neobejde a není schopen se sám o sebe postarat a uspokojit tak své základní

životní potřeby, což v případě žalobkyně nebylo zjištěno. Žalobkyně zvládá běžné denní úkony jako oblékání, stravování a hygienu, zároveň netrpí problémy s orientací v prostoru a čase. Při posuzování závislosti osoby na výživě nebo jiné nutné péči pak prvostupňový orgán vycházel z § 8 zákona o sociálních službách, přičemž uvedl, že z provedeného šetření, především z předložených lékařských zpráv, nevyplynulo, že by žalobkyně z hlediska svého zdravotního stavu byla na své dceři závislá do takové míry, která odpovídá požadavkům stanoveným v zákoně č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Prvostupňový orgán uzavřel, že žalobkyně nesplňuje požadavky pro přiznání statusu rodinného příslušníka dle ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců.

29. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 16. 4. 2020 včasné odvolání, o němž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím. K odvolání žalobkyně doložila lékařské zprávy ze dne 25. 7. 2019 a ze dne 14. 4. 2020 vypracované MUDr. P. Š.
30. Dne 1. 9. 2020 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců. V řízení žalobkyně mimo jiné předložila lékařské zprávy ze dne 14. 2. 2022, 14. 4. 2022 a 15. 4. 2022. Podle předkládací zprávy k vydání povolení k přechodnému pobytu č. j. OAM-15838-28/PP-2020 bylo navrženo vydat žalobkyni povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana ČR podle §87b zákona o pobytu formou průkazu o povolení k pobytu podle § 117a zákona o pobytu cizinců s platností ode dne pořízení biometrických údajů na 3 roky. Povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana ČR bylo žalobkyni vydáno dne 18. 7. 2022.
31. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
32. Podle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu z humanitárních důvodů, zejména*
 1. z důvodu péče o občana Evropské unie, který se z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám o sebe postarat, nebo
 2. žádá-li o vydání tohoto povolení jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území, je-li důvodem žádosti jejich společné soužití.
33. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho*
 - a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
 - d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované

občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

34. Podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem občana České republiky.*
35. Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže nejsou splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu uvedené v § 87g nebo 87h.*
36. Městský soud předně uvádí, že nesdílí výtku žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému [viz nález ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43]. Nesouhlas žalobkyně se způsobem vypořádání odvolacích námitek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nezpůsobuje (viz analogicky rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaná zabývala všemi odvolacími námitkami žalobkyně komplexně a ve zcela dostačujícím rozsahu. Napadené rozhodnutí není ani nesrozumitelné (viz § 76 odst. 1. písm. a) s. ř. s.), neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčí o skutkových a právních důvodech, které vedly žalovanou k vydání rozhodnutí a je srozumitelné, výrok není rozporný s odůvodněním, výrok má oporu v zákoně (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS).
37. Žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu jakožto rodinný příslušník občana EU, přičemž mezi stranami panuje shoda na tom, že případ žalobkyně je nutno posoudit podle
 § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně je přímým předkem občana EU (tj. matkou své dcery, občanky EU, jak bylo doloženo rodným listem a listinou o udělení státního občanství ČR). Soud se tedy zabýval především otázkou, zda žalobkyně splnila podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. První část hypotézy tohoto ustanovení je přitom zcela jasně naplněna, neboť žalobkyně prokázala, že je matkou své dcery I. L., občanky ČR. Rozhodné pro posouzení v této věci však je, zda žalobkyně naplnila i druhou část hypotézy, tj. že je z důvodu uspokojování svých základních životních potřeb závislá na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU, nebo byla na této výživě nebo jiné nutné péči závislá bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měla povolen pobyt. Stav závislosti rodinného příslušníka občana EU je přitom dle konstantní judikatury Soudního dvora EU třeba chápat jako faktický stav, kdy tato osoba není schopna bez materiální pomoci občana EU uspokojovat své základní životní potřeby (viz bod 35 rozsudku Soudního dvora ze dne 9. 1. 2007 ve věci C-1ú05, Jia či bod 21 rozsudku Soudního dvora ze dne 16. 1. 2014 ve věci C-423/12, Reyes). Za účelem zjištění, zda se jedná o takovou závislost, je nutné zejména posoudit, zda rodinný příslušník je či není s ohledem na svou hospodářskou a sociální situaci schopen uspokojovat své základní potřeby. Primární odpovědnost za prokázání stavu závislosti spočívá na žadateli, který však při plnění své důkazní povinnosti není jakkoliv limitován a skutkový stav může prokázat zásadně jakýmkoliv způsobem (srov. zejména bod 41 rozsudku ve věci

Jia). Žadatel tak může předložit jakýkoliv doklad, který je s to prokázat jeho závislost na péči či výživě poskytované občanem EU, a tuto skutečnost lze správnímu orgánu osvědčit i dalšími důkazními prostředky, včetně účastnického výsledku či výsledkem svědků.

38. K prokázání závislosti na nutné péči své dcery žalobkyně na základě výzvy prvostupňového orgánu doložila lékařský posudek o zdravotním stavu ze dne 26. 7. 2019 a lékařské zprávy ze dne 20. 5. 2019, 26. 6. 2019 a dne 28. 6. 2019. K odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pak žalobkyně doložila ještě lékařské zprávy ze dne 25. 7. 2019 a 14. 4. 2020. Dále popis stavu žalobkyně vyplývá z protokolů o výsledku žalobkyně a její dcery ze dne 10. 6. 2019.
39. Správní orgány obou stupňů se výše uvedenými důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti zabývaly, a dospěly k závěru, že žalobkyně citovanými důkazy neprokázala, že by byla závislá na výživě či jiné nutné péči poskytované dvou dcerou. Prvostupňový orgán (viz str. 7 prvostupňového rozhodnutí) ani žalovaná (viz str. 6 napadeného rozhodnutí) nijak nezpochybnili, že žalobkyně trpí určitými zdravotními problémy (hypertenze, chronická gastritida, hemoroidy, senilní katarakt obou očí či ataky úzkosti a poruchy spánku). Z provedeného dokazování však nevyplývalo, že by žalobkyně z hlediska svého zdravotního stavu byla na své dceři závislá do takové míry, která odpovídá požadavkům stanoveným v zákoně č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ze kterého se při posuzování závislosti vychází. Jak žalovaná uvedla na str. 6 napadeného rozhodnutí, žalobkyně neprokázala, že by byla závislá na výživě či jiné nutné péči poskytované svou dcerou, neboť z předložených dokladů a lékařských zpráv nevyplývá, z jakých objektivních příčin by tomu tak mělo být. Lékařské zprávy sice popisují jisté zdravotní obtíže žalobkyně, neuvádí však, jak a v jaké míře tato onemocnění omezují žalobkyni v jejím běžném životě. Z lékařského posudku ze dne 26. 7. 2019 vyplývá, že žalobkyně vyžaduje pravidelné lékařské prohlídky, dohled a péči rodiny, přičemž vzhledem k věku a zdravotnímu stavu se jako vhodné jeví minimalizovat pobyt v osamění.
40. Soud přisvědčuje žalobkyni, že lékař nevydává lékařskou zprávu za účelem nařízení péče druhé osoby, ale za účelem popisu zdravotního stavu. V daném případě však z popisu zdravotního stavu žalobkyně, který se promítl do lékařských zpráv, závislost žalobkyně na nutné péči poskytované třetí osobou nevyplývala. Z provedeného dokazování před správními orgány bylo zjištěno, že žalobkyně trpí zdravotními obtížemi přiměřenými jejímu věku, nejedná se o žádné fatální zdravotní komplikace. Zjištěná zdravotní omezení tak žalobkyni reálně nebrání v obstarávání svých základních potřeb a zásadně ji neomezují v jejím běžném životě. Žalobkyně nepotřebuje celodenní péči ani žádné pomůcky, ošetřovatelka v jejím případě není nutná. Žalobkyně nemá problémy s orientací v prostoru a čase, nepotřebuje pomoc s běžnými denními úkony, zvládne se samostatně obléct, najíst a provést hygienu, dokonce občas uvaří svému vnukovi, pouze s mytím hlavy jí pomáhá dcera. Žalobkyně nemusí, nikoli nemůže, chodit na nákupy, neboť toto obstarává pomocnice v domácnosti. Pomocnice v domácnosti žalobkyni rovněž doprovází na procházky, aby nemusela chodit sama; k lékaři pak žalobkyni doprovází dcera, což soud hodnotí jako běžnou pomoc poskytovanou starší osobě v mnoha rodinách. Ze spisového materiálu rovněž nevyplývají žádné poznatky svědčící o tom, že by od přicestování žalobkyně na území ČR došlo k nějaké zásadnější změně jejího zdravotního stavu, která by odůvodňovala přijetí závěru o vzniku závislosti žalobkyně na nutné péči třetí osoby.

41. Městský soud opětovně připomíná, že správní soudy jsou ve svém rozhodování limitovány zásadou přezkumu pohledem stavu *ex tunc*, jak je vyjádřena v § 75 odst. 1 s. ř. s.: „*Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*“ Soudy tak sice poskytují přezkum se všemi atributy soudního rozhodování, citované ustanovení jim však zabraňuje přihlídnout ke změnám, k nimž došlo po vydání napadeného správního rozhodnutí. Soud nesdílí názor žalobkyně, že na projednávanou věc je možno aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9Azs 193/2019 – 48, neboť uvedený rozsudek vychází z odlišného skutkového stavu. Předmětem přezkumu v citované věci totiž nebylo rozhodnutí o žádosti o povolení k trvalému pobytu coby nejvyšším stupni pobytového oprávnění, jako ve zde projednávaném případě, nýbrž rozhodnutí o nepovolení vstupu na území podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, k němuž se vztahovala Nejvyšším správním soudem vyslovená povinnost správních soudů zohlednit i podstatné změny, k nimž došlo po vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí, pokud tyto změny mohly vést k tomu, že pokračování omezení osobní svobody, které bylo původně nařízeno v souladu se zákonem, se stalo nezákonným. V projednávané věci však k žádnému omezení osobní svobody žalobkyně nedošlo, proto soud neshledal odkaz žalobkyně na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9Azs 193/2019 – 48, případným. Z uvedeného důvodu městský soud také zamítl důkazní návrhy žalobkyně (aktuální lékařské zprávy a doklady o úhradách zdravotní péče), jak je uvedeno shora, neboť s ohledem na zásadu přezkumu podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), nemohl zohlednit případné zhoršení zdravotního stavu žalobkyně, k němuž došlo po vydání napadeného rozhodnutí.
42. Ohledně otázky závislosti žalobkyně na poskytování výživy soud uvádí následující. Žalobkyně i její dcera shodně vypověděly, že žalobkyně nemá finanční problémy, v Ruské federaci je příjemcem starobního a invalidního důchodu ve standardní výši, která činí cca 20 500 rublů, na bankovním účtu má úspory ve výši cca 300 000 rublů a v Moskvě vlastní byt v osobním vlastnictví. Poskytování finanční podpory ze strany dcery žalobkyně v řízení před správními orgány nijak neprokázala, když se svou dcerou se rozcházela i v tvrzení ohledně výše takové podpory – žalobkyně připustila finanční podporu od dcery jednou za rok 1000 euro na léčbu manžela, zatímco dcera uváděla částky 20-30 tisíc Kč dvakrát až třikrát ročně. Závěr správních orgánů, že žalobkyně není na své dceři z hlediska výživy finančně závislá, je tak správný.
43. Soud proto s ohledem na výše řečené dospěl k totožnému závěru jako správní orgány, a sice že žalobkyně neprokázala, že by byla závislá na výživě či jiné nutné péči poskytované svou dcerou ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
44. Soud dále považuje za vhodné poznamenat, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2021, č. j. 1As 475/2020-37).

45. Ohledně obecné námitky žalobkyně spočívající v porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a §52 správního řádu, soud v odpovídající míře obecnosti uvádí, že žádné pochybení správních orgánů v tomto ohledu neshledal. Žalovaná při projednání a rozhodnutí věci postupovala v souladu se zákony a ostatními předpisy, zjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a vyšla tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Napadené rozhodnutí lze považovat za přesvědčivé, neboť žalovaná přihlížela pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, a provedla důkazy, které byly ke zjištění stavu věci potřebné, přičemž tyto posoudila v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů.
46. Poslední žalobní námitka se týkala vyhodnocení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že i když zákon o pobytu cizinců výslovně posouzení přiměřenosti dopadů podle § 174a tohoto zákona nestanoví, je třeba se touto otázkou zabývat (ač ve většině případů k nepřiměřenému zásahu z povahy věci nedojde) a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (uveřejněna pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), který stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53). Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života, za předpokladu, že žadatel tuto otázku vznesl a nepřiměřenost v řízení namítá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39), se proto musejí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona, a nic na tom nemění ani odst. 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, který byl do tohoto ustanovení nově doplněn s účinností od 15. 8. 2017 a který stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 46/2016-53). Taktéž otázka charakteru pobytového oprávnění, tedy zda se jedná o pobyt přechodný nebo pobyt trvalý, nemá dle Nejvyššího správního soudu žádný vliv na přímou aplikovatelnost čl. 8 Úmluvy, resp. na povinnost zabývat se přiměřeností dopadů vydaných rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, nebo rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39). Současně je nutné připomenout, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění či dokonce přímo vyhoštění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince.
47. V daném případě žalobkyně námitku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života v řízení před správními orgány nevznesla, poprvé ji uplatnila až v podané žalobě. Žalovaná se přesto posouzením této otázky v napadeném rozhodnutí zabývala. S ohledem na článek 8 Úmluvy žalovaná neshledala nepovolením trvalého pobytu na území nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť žalobkyně může pobývat na území z jiného právního titulu než na základě nejvyššího pobytového oprávnění. Žalobkyni není nijak bráněno, aby pobývala na území se svou dcerou na základě nižšího pobytového oprávnění, kterým může být například povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území dle § 42a zákona o pobytu cizinců.

48. K tomu soud doplňuje, že k potenciální aktivaci článku 8 Úmluvy musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, bod 19). Přestože žalobkyně žádnou konkrétní námitku v řízení nevznésla, žalovaná se s otázkou nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně vypořádala, když v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 5. 2021, č. j. 8Azs 87/2020-86) uvedla, že žalobkyně má možnost upravit svůj pobyt jiným pobytovým oprávněním, které v napadeném rozhodnutí specifikovala. V takovém případě bylo možno pro účely přezkumu dopadu do soukromého a rodinného života vyjít z toho, že žalobkyně žádá jen o titul „vyššího“ typu, než kterým by mohla disponovat. Jelikož dle obsahu doplněného spisového materiálu žalobkyně povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka formou průkazu o povolení k pobytu v roce 2022 získala, je zřejmé, že do jejího soukromého a rodinného života nebylo nijak zasazeno.
49. Na závěr soud ke shora uvedenému poznamenává, že žalobní námitky obsažené v projednávané žalobě (s výjimkou námítky týkající se otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně) byly žalobkyní uplatněny již v odvolacím řízení, přičemž žalovaná se s těmito odvolacími námitkami řádně a komplexně vypořádala v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany žalovaného správního orgánu za věcně správné a zákonné mimo shora uvedené odůvodnění odkazuje i na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp.zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp.zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp.zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp.zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

VII. Závěr a náklady řízení

50. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. března 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu